

JAARGANG 2011 | NUMMER 13 - GRATIS

VRIE SCHUUNE GAZETTE VAN DE VIEZE GASTEN VEUR DE BRUGSE PUURTE

Ons Kommeere

RNU-970

OnsKommeere

driemaandelijks buurtkrant van

schrijfclub en fotoclub van
Bij' DeVieze Gasten
Haspelstraat 31 9000 Gent

Redactie & fotografie:
De Schuunschgreivers & Fixatief

Schrijvers:
Mark, Markas, Eef, Koen, Jessica,
Eline, Freddy, Erik, Els, Steven, Lia,
Dries, PaCo.

Fotografen:
Chris, Elza, Fredje, John, Karen,
Katelijne, Lia, Markass, Paul, Sammy,
Wim.

Eindredactie:
Schuunschreivers

Opmaak:
Karlos

Met steun van:

Ons Kommeere 13, een ongeluksgetal zegt u? neen, neen, gewoon net iets anders dan u gewoon bent. We gingen op zoek naar groen in de buurt. Wat bleek? Vooral onze eigen koertjes en tuintjes blijken de geprefereerde groene plekjes in de buurt. Oases van rust in een toch nogal drukke buurt, plekjes waar het in de schemer niet veel fantasie vergt om een sprookjesverhaal te verzinnen, ...

En ja, er viel veel meer over te vertellen. We hebben fantastische buurtbewoners die overal bijenkorven neerplanten, tot het dak van de Vooruit toe. Er zijn veel vreed schone geveltuintjes. Op dit eigenste moment worden de nieuwe volkstuintjes aan de Drongensesteenweg aangelegd, ... Ontzettend veel buurtbewoners met groene vingers die hier niet aan bod komen. Ook tot onze grote spijt.

Maar ... Ondertussen hingen er in het Groene Vallei-park een maand lang prachtige doeken wiegend in de wind. Meer dan 300 mensen zijn mee gaan wandelen in de buurt en nog eens meer dan 300 mensen zijn komen kijken naar de tentoonstelling over het textielverleden, meer bepaald over de gigantische vlasfabriek de Grote Lys. Een afgeslankte versie van deze tentoonstelling vindt u terug in het midden van deze Kommeere. Het had misschien iets meer kunnen zijn, maar soms is eens iets minder ook schoon. En meer uitgebreide versie vindt u binnenkort op WWW.FIXATIEF.BE/LALYS.

De Schuunschgreivers

Coverfoto: Markass

INHOUD ONS KOMMEERE JAARGANG 2011 NUMMER 13

Tegenkomst	3	De tien verschillen	21
Fotoreeks 'Groen'	4	Fotoreeks 'Groene gevels'	22
Gekleurd - Groen	5	De groene planeet	23
Edwards boom	6	Buurtgewoel	24
Stilte aub	8	Zoek de zeven verschillen	25
Groener dan mijn péloese ...	10	De vuilbak van Ons Kommeerke	26
Onze koer	12	Favoriet plekje: Pierkespark	27
Tentoonstelling La Lys	13	Fotoreeks 'Groen'	27
't Is wijs om weer thuis te komen (deel 8)	19	De Bink van de maand	28
Waar zijn we mee bezig?	20		

TEGENKOMST

VIVE LA VIE.

Een zevental weken reeds vertoeft ge dagelijks in het park in de buurt.

Eerst bouwt ge 77 poorten van wilgenhout. Vervolgens hangt ge meer dan 100 vlaggen op waaraan meer dan 600 bewoners maandenlang genaaid en geschilderd en geknutseld hebben. Een lust voor het oog. Dan zorgt ge voor het dagelijks onderhoud. Een oneerlijk gevecht tegen regen en wind.

Heel die tijd zwerft ge door dat park en komt ge ze tegen.

De bezoekers.

Bezoekers die met opgeheven hoofd de tijd nemen om poort na poort te bekijken. Ze wijzen, knikken en glimlachen.

De honden en hun baasjes.

Die baasjes met hun honden wandelen.

Ze nemen de tijd, geen van beide gehaast. Ze blijven af en toe staan bij een vlag. Maar ze zijn meest geïnteresseerd in andere honden en hun baasjes.

Ge geniet samen van de zon of schuilt dicht bij elkaar onder een afdak als de regen neer gutst. Ge klappt over koetjes en kalfjes.

"Toch schoon en spijtig dat ze het weeral moeten kapot maken," terwijl ze naar een van de vele bordjes wijzen die aan diggelen zijn geklopt.

"Ach, het valt wel mee."

De onderhoudsploeg.

Die mannen en vrouwen doen geduldig en professioneel hun werk.

"Wat mag dat toch betekenen die poorten. Want het is wel lastig grasmaaien, zo rond die palen." Hij luistert als ge het idee uit de doeken doet: "Wijs. Interessant."

Die van Ivago blijven onversaagd opruimen. Alleen achter dat ene heuveltje achter die ene bank vertikken ze om op te ruimen. Op die manier kan iedereen a.h.w. zien wat er gebeurt als ze hun werk niet zouden doen: beschamende rotzooi.

"Merci voor de opkuis."

"Graag gedaan en sorry van die poort, we namen onze bocht wat kort."

"Geeft niets, zo gerepareerd."

De drinkers.

De drinkers vertoeven bijna heel de dag in het park.

Plastiek zak bij de hand met daarin een veilige voorraad halve liters. Kaiser Beer. Ze drinken en discussiëren voluit. Als het een keer warm is en ge een biertje wil kopen krijgt ge het "gratis".

"Schol, a votre santé."

We klinken.

De kleine vandalen.

Trekken aan vlaggen, duwen poorten scheef, slaan bordjes stuk: dat is wat kleine vandalen doen. Ge ziet ze niet maar ze zijn er wel.

Ge mompelt koppig bij uzelf: "Nie pleuje. Toch niet voor kleine vandalen!"

Dus ge herstelt de vlag, trekt de poort recht en hangt nieuwe bordjes.

De fietsers.

De fietsers pendelen. Op weg naar huis, naar het werk, naar ergens.

Ze kijken naar de doeken. Vluchtig, kwestie van niet van de paadjes te sukkelen. Ze zwaaien, steken een duim op, roepen dat het goed is.

"Dat het mooi is."

De bankzitters.

De bankzitters lezen boeken. Ze vragen geïnteresseerd naar de bedoeling van dit alles. Na krap twee en een halve zin uitleg nemen ze het gesprek over.

Zes minuten later kent ge hun levensverhaal: beroertes, arbeidsongevallen, OCMW, sollicitaties. Het leven zoals het is, op een bank in de zon in een park, midden op een werkdag.

De man.

De man en zijn onafscheidelijk blikje bier in de hand. Zijn duim gaat omhoog: "Alles oed?" Dan is het blik leeg. Hij verdwijnt en verschijnt minuten later met een vers blik. "Alles oed."

De vrouw.

Ze is er. Dag en nacht. Iedereen weet dat, niemand kent haar. Ze praat niet.

"Hungry?" Ze schuift mee aan aan de picknick. Woordeloos. Ge zet u dagelijks enkele minuutjes naast haar. Zwijgend.

Twee mannen vallen haar lastig. Ge moet tussenbeide komen. "Thank you!"

Het mannetje met de pet.

"Mooi, proficiat!"

"Dank u."

"Is jan Hoet al geweest?"

"Euh..."

"Neen natuurlijk. Er hangt geen Christo tussen of geen Alechynski. Dan zou hij wel komen."

"Tja..."

"Maar dat is niet erg. Dit is hier voor ons. Ik geniet er van, elke keer als ik hier passeer. Mooi, fantastisch, proficiat."

"Graag gedaan."

"Et alors?"

Een van de drinkers, breed glimlachend.

"Je peux vous aider. Demain. Hoe laat?"

"Morgen? Onze heurders?"

"Ik zal er zijn, vrijwillig. Mon ami, ge kunt op mij rekenen."

"Merci."

"t is niks. Vive la vie."

Zo leeft iedereen zijn leven in dat park met de poorten.

Nog een week. Ik mis ze nu al.

tekst: Mark

Gekleurd - groen?

Het is weer zover: overal zie je groen!

In de parken, aan de bomen, in de tuinen, in de etalages van de winkels, in de huizen, ...

Ja, de mensen dragen opeens 'groene' jurken, 'groene' T-shirts, 'groene' sandalen, 'groene' hoofddoeken.

Je ziet het in alle tinten, in gevlamd, gevlekt, gestreept, van licht- tot donkergroen, van fel- tot matgroen.

Bij 'groen' denk ik ook onmiddellijk aan: fris, gezond, groenten, sporten.

Je voelt je opeens weer herboren, jong, pril.

Je wilt alleen nog maar gezonde dingen doen en eten.

Je bent ineens ook veel milieubewuster met al dat 'groen' om je heen.

En dan plots... stel ik mij de hele wereld **'groen'** voor.

Alles en iedereen voortaan 'groen'?

Alleen maar sporten, gezond leven, gelukkig zijn?

Geen snoep, geen frieten, geen biertje of een wijntje?

Tenzij misschien in een **'groene'** verpakking?

Geen gele zon, geen blauwe lucht, geen rode bloemen, en al die andere kleuren van de regenboog moeten missen?

Ik heb al die andere kleuren ook nodig, besef ik opeens!

Vraag maar aan een blinde welke kleur hij zou kiezen moest dit hem door een mirakel gegeven worden.

"Alle kleuren, meneer! De ene kleur vult de andere aan. Rood is complementair aan groen en paars aan oranje en zwart aan wit!"

Zelfs een kleurenblinde zal dit beamen.

En dan kijk ik opnieuw rondom mij en zie het eindelijk. De mensen dragen verschillende gekleurde kleren door elkaar. Een meisje met een 'groene' jurk heeft een paarse handtas bij. Een man met een blauwe jeans en een gele T-shirt, een groepje jongeren met witte, rode, groene broeken en truitjes aan.

En dan die huidskleur : 'wit', 'bruin', 'donkerbruin', 'gele tinten', ... hier en daar een beetje 'rood' verbrand.

In combinatie met die prachtig 'gekleurde' kleren is deze echt een lust voor het oog.

Ik zou het echt niet anders willen.

Stel je voor hoe eentonig en saai het wel zou zijn als je alles alleen maar door een 'roze' bril zou zien?

Neen, ik ben blij met 'groen', 'geel', 'oranje', 'rood', 'blauw', 'bruin', 'paars', 'zwart', 'wit' en alle andere afgeleiden!

Geef mij maar **'gekleurd'**!

tekst: Jessica

EDVARDS BOOM

Er heerste rust. Geruis van winderige bomen, gefluit van divers pluimage, gekwaak van padden met een kikker in de keel, af en toe een koe die om het kalf van haar jong loeide, gezoem van stalen mieren die over een betonnen lint voortkropen, gedempt door een muur van aarde. En verder niets. Niets dan zalige stilte. Of toch, een onbestemd geluid. Als de wind die zachtjes door een te smalle opening blaast. Een zucht, dat was het! Daar stond hij, aan de rand van een pad, tussen zijn familie, netjes op een rij. En hij zuchtte. Diep. Een merel kwam aangevlogen en zette zich tussen de lange stekels van zijn warrige kruin.

“Is er iets?”, vroeg de merel.

“Pff,” zuchtte de boom nogmaals, “het is hier zo saai.”

“Saai?” zei de merel verbaasd. “Het is hier toch prachtig. En zo rustig dat je ongestoord kan genieten.”

“Saai dus.” antwoordde de boom. “Er valt hier gewoon niets te beleven. Ik sta hier al jaren en nooit gebeurt er eens wat.”

“En wat zou er dan moeten gebeuren?”

“Ach, ik weet niet. Iets! Soms hoor ik wel eens geluiden van ginder ver komen. Geluiden die ik niet ken, die ik niet kan thuisbrengen. En dan wil ik weten wat ze te betekenen hebben.”

De boom kwam op dreef en ging geestdriftig verder.

“En dan al die wandelaars die hier passeren. Zij praten over dingen waar ik nog nooit van gehoord heb, die ik nog nooit gezien heb. Leuke dingen, grootse dingen, spannende dingen, gekke dingen.”

“Oh, die dingen!” zei de merel zacht. “Daar is niets speciaals aan hoor. Maak je daar maar niet druk over.”

“Maar ik wil ze ZIEN!” riep de boom. “Ik wil ze kunnen horen, ruiken, voelen, zien. Ik wil er door geraakt worden zoals die wandelaars er door geraakt zijn. Ik wil er kunnen over vertellen tegen andere bomen hier die ze nog niet gezien hebben.”

“Wees toch blij met wat je hebt.” sprak de merel streng. “Je beseft niet hoe goed je het hier wel hebt. Laat die muizenissen maar snel uit je kop waaien.”

“Dat lukt niet. Ik pieker al weken over. Ik wil hier weg!” antwoordde de boom ongeduldig.

“Ok dan.” zuchtte de merel “Als ik je toch niet op andere gedachten kan brengen.” Hij vloog op en voor hij uit het zicht verdween, riep hij nog: “Ik ben zo terug!”

Een half uurtje was de merel terug, maar niet alleen. Een grote groep kauwen vergezelde hem.

“Dit zijn mijn vrienden de kauwen” stelde de merel de anderen voor. “Zij zullen je helpen.”

“Hoe kunnen zij mij helpen?” vroeg de boom verbaasd.

Een van de kauwen nam het woord. Hij was duidelijk de oudste van de groep. Zijn kop was veel grijzer dan die van de anderen en hij sprak met diepe, schorre stem.

“We kunnen je niet verplaatsen en ook niet meenemen als we de omgeving verkennen.” sprak hij. “Maar we zullen je de wereld rondom deze plek laten beleven.”

“Hoe dan wel?” vroeg de boom een beetje ongelovig.

“Vertrouw op ons en je zult weten.” zei de kauw. “Wij trekken naar de stad, door elke buurt en elke straat. We vliegen van de hoogste toren naar de diepste put. We landen in elke tuin, op elke oever, in elke berm. Onze ogen zullen de jouwe zijn, wat wij opsnuiven zal je ruiken en elk geluid dat wij horen zal tot bij jou komen.”

De boom stond perplex.

“Maar, maar, hoe dan?” stotterde hij.

“Al wat je moet doen, is je op ons concentreren. Sluit je op in jezelf en denk alleen nog aan ons. Beeld je in dat je met ons meevliegt. Maak je los van je omgeving en laat je gaan.” antwoordde de kauw.

Het werd heel stil. De boom probeerde alleen nog aan de groep kauwen te denken. Hij concetreeerde zich zo hard, dat hij vergat waar hij was. De groep kauwen vloog op en trok richting stad. De boom beeldde zich in dat hij mee op reis vertrok. Hij voelde zich lichter en lichter worden.

De kauwen naderden de stad en gingen hoger vliegen. Ze omcirkelden de stad. De boom zag de lappendeken van wegen, tuinen, gebouwen, parken en water.

“Hoe mooi!” zei hij zachtjes, helemaal vervuld. “Al die kleuren en lijnen en blinkende dingen. En de beweging die er in zit. Het lijkt wel een mierennest, maar dan duizendmaal mooier.”

De kauwen gingen lager vliegen en verspreidden zich. De ene vloog naar een tuintje, een andere zette zich op het dak van een appartementsgebouw. Een groepje vloog over een drukke baan, een ander groepje door een park. Een laatste groep zette zich op de grond tussen de gebouwen, het verkeer en de mensen.

Nu kwamen de indrukken in sneltreinvaart op de boom af. Vanop het appartementsgebouw zag hij de rode daken, de groene tuinen, de zwarte lijnen van de wegen, het blauwe water van de rivier. Hij hoorde het gezoem van het verkeer, een kerkklok in de verte. Hij rook alles en niets tegelijk. Vanop een paaltje in het park zag hij de mensen kuieren, de kinderen spelen, de honden springen naar hun baasje. Hij hoorde het gefluit van de vogels, het gelach van de kinderen, het enthousiast geblaf van de honden. Hij rook de bomen en het gras. Vanop het dak van een huis zag hij de rode muren, het groene grasveld, het bruine bankstel, het gele dekentje, de roze baby in de blauwe wieg. Hij hoorde zacht bijengezoem, geruis van struiken, het gelach van mensen, het opgewekt gekrijs van de baby, een zacht muziekje uit een openstaand raam. Hij rook de bloemen, het pas gemaaide gras.

De indrukken bleven maar op hem afkomen. Hij zag de halfvervallen huizen, de graffiti op pasgeschilderde muren, de verwaarloosde tuinen en parken met de dode bomen, het afval tussen de struiken en in het water, de gelaten blikken in de ogen van de mensen. Hij rook het asfalt en de uitlaatgassen van de voorbijrazende auto's, het stinkende water van de dokken en andere stilstaande waters. En hij hoorde nog meer geluiden van de stad: mensen die ruzie maakten, kinderen die riepen, honden die vervaarlijk blaften, de kakofonie van werkende fabrieken, toeterende auto's en hun brullende motoren. Hij hoorde al deze geluiden en nog meer, apart en door elkaar. Hij hoorde ze steeds maar weer, telkens van andere plekken in de stad. De geluiden kwamen op hem af en verdwenen weer, kwamen dan van ergens anders en verdwenen weer. Steeds maar sneller. Steeds maar luider. En nog sneller. En nog luider. Ze kwamen nu zo snel en zo luid dat het leek alsof ze zich tot een geheel verzamelden. Het leek wel alsof, ... de stad schreeuwde. Dat was het. De stad schreeuwde! De boom kon het niet meer aanhoren. Hij wilde roepen, maar kon niet. Hij riep uit alle macht, maar er kwam geen geluid. Enkel het geschreeuw van de stad was nog te horen.

“Stop ermee!” wilde de boom roepen, maar het lukte niet.

Verbaasd verdrongen de kauwen zich om de boom.

“Wat is er gebeurd?” vroeg er een aan de merel, die al die tijd bij de boom gebleven was.

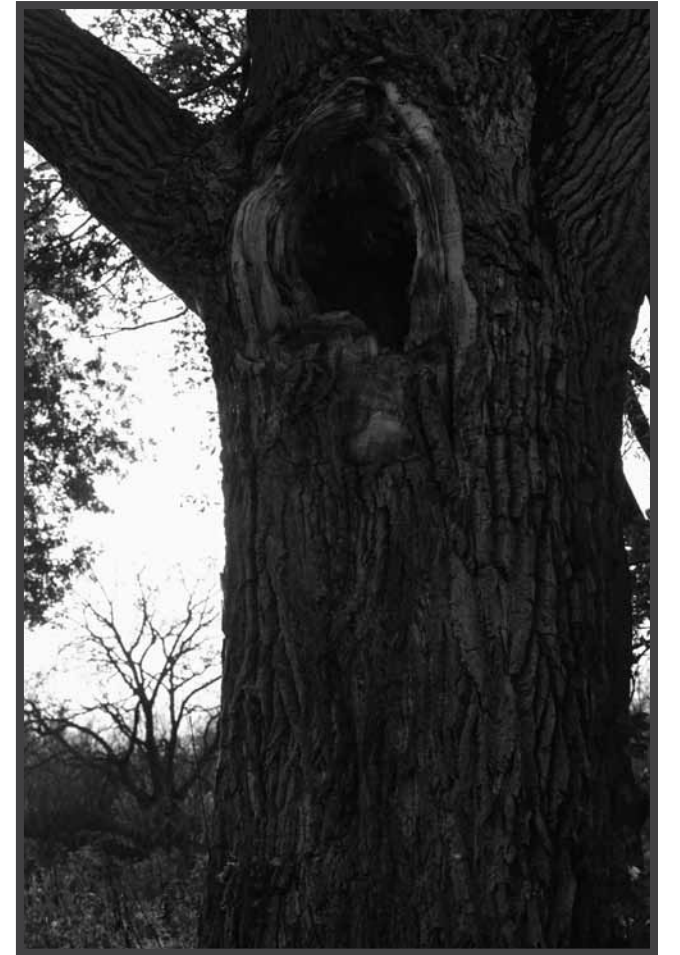
“Ik, ik, ik weet het niet.” zei de merel onthutst. “Hij genoot zichtbaar van al wat hij zag en hoorde. Maar stilaan veranderde hij en begon hij onrustig met zijn takken te zwaaien. En plots leek het alsof hij het wilde uitschreeuwen en verstarde hij. Sindsdien heeft hij niets meer gezegd en is hij zo blijven staan.”

“Laat dit een les zijn!” sprak de wijze kauw streng. En op mysterieuze wijze liet hij er op volgen:

“Niemand ontsnapt aan de schreeuw.”

tekst: PaCo

foto's: Karen

STILTE *anb*

Een Brugse Poort moment. Het is paasmaandag 2011 en ik zit, lees, luister en kijk. Waar ik zit, omheind, ontrokken aan enige buur, met gezicht op het hemelse blauw. Terwijl ik hier zit, kijk ik nu en dan naar links. Ik zit op het einde van een paar meter diepe 'gang' die uitkijkt op onze keuken en mijn tuinstoel staat met zijn rug naar de muur van onze buur, een magazijn van de overbuur groentehandelaar Turk. De plasticverf heeft reeds duidelijk zijn versheid verloren en schreeuwt om een verse laag, die er maar niet komt. Dat zal allicht te maken hebben met de kostprijs van de nodige liters verf. Insijpelend water heeft mij dan ook weerhouden er iets aan te doen.

Op manshoogte rondom bevinden zich een half dozijn plastic bloembakken die straks dit koertje zullen sieren met hun rode geraniums en ander fraais en dat voor de rest van de zomermaanden.

Links en uiterste einde van dit 120m² pand bevindt zich dan 'mijn' tuin. Op een strook werden jaren terug een zestal struiken geplant. Niet echt met kennis van zaken ooit gekocht... maar toch groen. Dat was jaren terug dan ook mijn bedoeling: dat het koertje, dat alleen maar verfraaid was door een mazouttank in die hoek, zou opgefleurd worden door groene struiken. Ach ja, eerst waren er dan die sparren – of dennen? – die deze hoek sierden tot zij het beste van zichzelf hadden gegeven en toen mochten verdwijnen.

Ik noem het groen dan ook 'struik', want de Latijnse benaming of de vertaalde naam weet ik nog niet. Maar wat ik wel weet is dat zij groeien naar de sterren toe tegen hoge snelheid. Het mes erin zetten maakt ze nog sneller groeien. De ongesnoeide struiken zullen straks het hoekje overwoekeren, maar het stoort ons evenwel nog niet. Er is niets negatiefs aan op te merken. Want dit hoekje is mijn leefwereld en die straalt rust uit.

Wat gefladder laat mij afdwalen van bladzijde vijfhonderd en zo van het boek 'Congo' waar ik doorheen lees. Slechts op twee meter afstand verwijderd heeft ofwel het mannetje of vrouwtje van dit koppel merels terug het nest bereikt.

Een tijd terug, voordat ik de schaar wou zetten in de struiken, besloot ik het niet te doen, toen er drukke aanwezigheid te zien was en de bouw van een mooi nest. Dat kon ik toch niet onderbreken. Er is al weinig groen, maar wellicht kan ik de merelpopulatie doen groeien?!

Neen, nieuwsgierig zijn wij niet, maar toch wisten we sluiks vast te stellen dat er zich reeds vier hongerige maagjes bevonden in het nest. Want het even beroeren van die struik was voldoende om vier openge-

sperde bekjes te aanschouwen die zich boven de rand van het nest toonden. Halsreikend om toch maar de eerste te zijn van het voedsel dat er aankomt.

De lucht is hemelsblauw. Het mooie blauw heeft slechts nu en dan het enkele vuiltje van een lijnrechte witte staartuitlaat van een vliegtuig bestemming onbekend. Mensen in hun zitje hoog boven je, terwijl je daar zit in je groene hoekje. De stilte heerst over een door vier straten afgebakende binnenruimte van aan-eengerijgde koertjes. Ieder koertje is bescheiden. Wat meer groen zou er ook mogen aanwezig zijn, maar wij, wij doen ons best. Mijn overbuur geniet momenteel van de jasmijn in volle bloei terwijl hijzelf maakt dat alle mussen, mezen, duiven en ander gevogelte bij hem aan de dis kunnen zitten.

Het meest ongelooflijke is het feit dat er rust straalt op deze koertjes. Het is er zelfs betrekkelijk stil. Een enkele keer hoor je de sirene voor één of andere oproep, hoor je een politiewagen voor een dringende oproep, staat wel eens een radio volle bak lawaai te spuien, hoor je wat kinderen krijsen bij het spelen, hoor je die ene niet afgestelde motor doorheen de buurt klieven, om een paar stilteonderbrekingen te noemen.

Maar in dit stukje Brugse Poort is het méér dan rustig leven. Je moet zoiets wel even opmerken, er wel bij stilstaan dat leven dat ook betekent! En dan merk je naast het technische gedoe en de geluiden van elke dag, ook die andere muziek. Het tsjilpen van een mus of van een kludde mussen die zich storten op hun maaltijd bij de buur. De gitzwarte merel heeft intussen alweer ergens wat levende voeding opgepikt en brengt het zonder dralen aan voor zijn kroost. Hij stoort zich niet aan mijn aanwezigheid, hij is ook een Brugse Poortenaar geworden.

Ik geniet, terwijl de uren voorbijglijden in een gezellig tempo. Er is geen haast te bespeuren. De muze laat mij even nadenken over die rust, over een kleine tuin in deze zogenaamde achterbuurt van de stad Gent maar met een klinkende naam. En toch is de Bevrijdingslaan slechts tien meter verder gelegen. Een straat waar de drukte van de dag duidelijk zichtbaar is. Ongelooflijk toch dat je nog die drukte kunt uitbannen en je nog kunt luisteren naar wat de natuur je te vertellen heeft. Maar dat wordt ook te veel – op de duur – en ik laat Radio Twee meegenieten van die natuurlijke stilte...

tekst: Erik

26 april 2011

foto: Katelijne

Lente 2011. Terwijl ze in Japan hun water versproeien over blote gloeiend hete kernstaven is het hier bij ons een ‘beetje’ droog en warm buiten en dus héél erg nodig de pélouse te besproeien. Dapper als altijd hebben we daar heel wat voor over want Groen en Heilig is het gazon van de Vlaming. Hoe verder van de Brugse Poort hoe groener de pélouses. Al lijkt het dit jaar niet echt te lukken want de kleur van het grastapijt bij de villa’s en bungalows naar Mariakerke toe varieert dit jaar van grijs- gifgroen via rossig-geel tot heidebrandbruin. Maar niet opgeven. De sproeiers blijven drinkwater spuien. Desnoods dag en nacht. Want groener dan mijn pélouse is er geen één!

Van mijn vader kon ik het nog begrijpen . Het was 1968 en we verhuisden naar een witte tweewoonst met een gezamenlijk zwart puntdak . Bij ons burens was alles hetzelfde maar dan andersom; wat bij Antoine en Anita links zat, zat bij Nestor en Irène rechts. Kleur van deuren en ramen tot zelfs soort en aantal kiezelsteentjes van de opritten naar de respectievelijke garages werd in onderling overleg afgesproken.

De haag vooraan werd het ene jaar door Antoine, het daaropvolgende door Nestor gesnoeid. Irène en Anita plantten vervolgens samen dezelfde tulpenbollen langs de rijweg. Klaar. Mijn broer ging daarin mee, mijn zus was het om het even en ik revolteerde. Ik was dertien en het vooral niet eens met datzelfde schilderij aan de schouw in diezelfde voorplaats van een bloot jongetje en een meisje bij datzelfde haardvuur. Maar dan andersom. Snap je?

Maar er was meer, want ik bleef met mijn zelfgebouwde LEGO-camion rond de grote tafel crossen. Er zat een lampje in en wel vaker stond ik ‘s nachts op om bij dat lampje tegen mezelf te zitten praten. En het liefste ree ik bij de burens rond de salontafel, want daar ging alles van rechts naar links. Dat lag me meer. En op de verboden zolder zat een dichtgemetselde deur naar het andere huis. Zei ik.

Nooit is iemand anders gaan kijken. Echt niet normaal ook was dat kotje in de achtertuin, mijn “Cluubhuis” waar ik me ondermeer onledig hield met vier ouwe zwart-wit TV’s en dubbel zoveel velowielen als antenne; ik diepte er de verste “posten” van het heelal mee op. Zelfs Holland met de VPRO - als er geen regenwolken zaten tenminste - en Rijsel natuurlijk, dat was toch echt wel in Frankrijk hoor!

Desalniettemin hebben Nestor en Antoine op een zaterdagmorgen in het vroege voorjaar van ‘71 gezamenlijk hun voorhof omgespit, gerakeld en ingezaaid met eerste keus graszaad. Daarna zijn ze in hun respectieve zetels gekropen om er vervolgens zeker drie dagen niet meer uit te komen. “t Geschoot” zei de dokter en we moesten met de burens maar één visite samen betalen, “omdat er maar een halfsteens muurtje tussen het ziekbed van beide patiënten zat”, lachte de dokter.

Die week heb ik trouwens één keer de BBC kunnen pakken. Met veel ‘sneeuw’, maar allee.

En ‘s avonds na school moest ik nog naar de Poel met twee ziekenbriefjes, want pa en Antoine werkten allebei op de Belastingen aldaar. Adjunct-Vérificateur. Allebei ...

Groener dan mijn *pélouse* ...

Toen het gras opkwam in april was dat van de burens meteen al veel hoger en dikker. In mei sprak Anita van het al- voor-een-eerste-keer af te rijden. Aan hunne kant dan.

Mijn pa begon het te krijgen; volgens hem was na het spitten alle goeie grond naar de geburen opgerakeld! Dus van dan af ging vader elke dag met de gieter rond op ons perceel.

Het benodigde putwater moest ik in emmers van achter mijn Clubhuis helemaal naar van voren brengen. “Dat ik straks wel eens zou kunnen buizen voor mijn examens met al dat werk.” “En dat ze op het Medisch Schooltoezicht hadden gezegd dat mijn rug helemaal scheef stond” Niets hielp en nog twee volle maanden heeft dat geduurd. Tot de put leeg was.

Hier en daar stonden wat armzalige plukjes groen waar we absoluut niet mochten op lopen, de burens aperitiefden ondertussen elke avond onder de parasol op hun malse frisgroen gazonnetje. Mijn vader

werd er bijna zot van. Harry, eigenlijk een mislukte garagist uit de straat - maar daarnaast ook uitvinder, manusje-van-alles én groendeskundige - kwam met de oplossing: een nieuw soort “rozekorrels” die hij speciaal uit Duitsland liet overkomen! Hij had er 100 kilo thuis en hoewel Harry er nog bij vertelde dat je er héél spaarzaam moest mee omgaan, kocht mijn pa de hele voorraad op en strooide die op een regennacht in juli uit op ons perceeltje.

‘s Morgens bleken de weinige sprietjes gras helemaal verdwenen en de aarde zelf had een bijna vulkaanroodbruine kleur gekregen ... Iedereen dacht dat Nestor van jaloezie en chagrijn met pesticiden was bezig geweest, want twee dagen daarop waren er “naast de deur” ook al grote rosse plekken.

De week nadien was er niets meer dat nog op een pélouse geleek, de grond was rood, kurkdroog gebakken en overal opengebarsten. De Nevada in Gent.

Van dan af leefden we op constante voet van oorlog met de burens. Een tijdje toch.

De zomer daarop stond alles vol tengels, klapprozen en wilde kamille.

Ik maakte er thee van en deed een keer van die klapprooszaadjes in moeder haar cake; we zijn daar zeer ongemakkelijk van geworden.

Het waren de hoogdagen van RadioVeronica en in mijn Clubhuis draaide ik “Woodstock” op een versleten filmprojector, waar toch heel veel jong volk naartoe kwam, zodat mijn vader blij was dat ik eindelijk ook naar de meisjes begon te kijken ...

Tekst en foto: Markass

Mijn lief en ik wonen in een oud huis aan het water. Als bij wonder worden we elke dag wakker met onze hoofden tussen het groen. Niet iedereen bewoont de bovenste verdieping van zijn of haar huis. Neen, deze verdieping bezit meestal de niet zo eervolle job, dienst te doen als verzamelplaats voor veel stof, onnuttige prullen die ja, wie weet, toch misschien ooit nog eens dienst zullen doen en spinnenkoppen. In ons rijhuis gebeurde het omgekeerde: wij bewonen de bovenste verdieping tot diens eer en glorie, de onderste verdieping bezit momenteel de minst fijne inhoud... Zo degene die een mens graag wegsteekt voor de bezoekers van het huis, zo van, kom, kom maar snel naar boven, gauw die trap op, zodat u al onze rommel niet ziet staan.

onze koer

Wanneer ik de afwas sta te drogen kijk ik recht in de kruin van de naburige bomen. Aan hen zien we dat de seizoenen veranderen. We worden er telkens letterlijk met onze neus opgedrukt. In de zomer verbergen de bladeren namelijk het huis van de naburige bewoners. In de winter kunnen we dan weer schaamteloos binnenkijken en alles van dichtbij volgen, zelfs tot wat er op hun borden terecht komt! Doe mij dan maar in plaats van de kale, winterse takken het ondoordringbaar gewemel van het groen in zijn talloze schakeringen – van het duizelingwekkendste donkergroen tot het allerfriste limoengroen (dat laatste is eigenlijk niet waar, dat limoengroen. Het is dat het zo een lekker woord is. Proef maar eens hoe het rolt over je tong – limoengroen!).

Het geeft in ieder geval een speciaal gevoel, zo elke dag, met het hoofd tussen het groen. Bij ons is het alsof de boomtoppen ons

toefluisteren en zelfs glimlachen. Goeiemorgen zeggen als je met een slaapkop aan het ontbijt zit. Slaap wel gniffelen als je, na een heerlijke avond, met krullende tenen, wiebelende benen en een schaterlach je bed induikt.

Nu, het is ook weer niet al je dat. Zo altijd met je hoofd, bijna in de wolken, hoog boven de anderen vertoeven. Sinds kort kreeg het groen van het park dus gezelschap van hun in potten en bakken gezaaide vriendjes. Onze mega-mini-koer (mini-klein, mega-gezellig) kreeg er een bevolking bij in de vorm van een verzameling bloemen, planten, struiken en semi-bomen (een bonsai is nu niet bepaald een echte boom te noemen, zeker in vergelijking met zijn broertjes uit het park!) om u tegen te zeggen. Sindsdien zitten we vol verwachting uit te kijken naar de open

komende knoppen van onze zelf gezaaide “avondgeurmix” (kan het nog poëtischer?), goudsbloemen (ofte “calendula”), dahlia’s, ixia’s en gladiolen. Daarnaast strekt een vlinderstruik zijn takjes uit naar de blauwe lucht en wacht samen met onze kleine rozenstruik, hortensia en azaleatje op hun respectievelijke bloemetjes. En als klap op de vuurpijl groeien er heuse tomaten en paprika’s op onze kleine koer...

Als we op de zonnige momenten zo vol verwondering in onze “tuin” zitten, valt het op dat de planten van deze bonte verzameling “groen” echt wel nooit exact dezelfde groene kleur hebben! Van licht naar donker, van fluwelig naar glanzend. Vol ongeduld wachten we samen, mijn lief en ik, tot al die dotjes kleur verschijnen, als verdruppels tussen al die soorten groen.

tekst: Eef

Rita mode

Kleding voor
hem en haar

Bevrijdingslaan 21
9000 Gent

09 226 31 49

SOCIÉTÉ ANONYME DE LA LYS À GAND.

La Lys

DE BRUGSE POORT VROEGER EN NU

Sinds 2009 zetten *Buurtwerk Brugse Poort* en *Bij' De Vieze Gasten* hun schouders onder het project *Brugse Poort vroeger en nu*. Samen met een groep gedreven vrijwilligers gaan ze op zoek naar getuigenissen over het verleden van de buurt. Vanaf september 2010 richtten ze zich op een nieuw thema: het textielverleden van de Brugse Poort. Ze gingen op zoek naar mensen die nog in de textielfabrieken in de omgeving hadden gewerkt, meer bepaald in *La Société La Lys*, in de volksmond beter bekend als *De Grote Lys*.

Deze expo belicht het leven in en rond *De Grote Lys*. Het toont hoe het er in de fabriek aan toe ging. U krijgt tekst en uitleg over het personeel en het productieproces. In het tweede deel krijgt u een schets over het leven buiten de fabriek. Het leven in decité's, wat de arbeiders deden ter ontspanning,... De tentoonstelling die tijdens de maand juni liep in de Galerij Voltaire was opgebouwd rond een aantal getuigenissen van oud-werknemers van de fabriek, deze zult u later kunnen herbekijken op de website (www.fixatief.be/lalys).

Hieronder krijgt u nog een woordje extra uitleg over de buurt de Brugse Poort en over de geschiedenis van De Grote Lys.

DE BRUGSE POORT

De Brugse Poort is één van de beruchte volksbuurten in de 19de-eeuwse gordel van Gent.

Haar naam heeft ze te danken aan de gelijknamige stadspoort, die nog tot 1860 in gebruik was. Het gebied ligt ten noordwesten van de historische stadskern.

De Brugse Poort ontstaat tijdens de boom van de industriële revolutie in de 19de eeuw. Vanaf 1830 bouwt men de ene na de andere textielfabriek in de buurt. Al gauw wordt meer dan de helft van de

oppervlakte ingenomen door fabrieksterreinen. Tussen de fabrieken leven de arbeiders, opeengepakt in kleine beluiken.

De Brugse Poort blijft eigenlijk één grote textielfabriek tot de jaren 1960. De teloorgang van de textielnijverheid in Vlaanderen is dan compleet. De bedrijven sluiten één na één de deuren. De UCO-fabriek op de Rooigemlaan sluit als laatste in 1989.

Hoewel er vandaag bijna niets meer overblijft van het textielverleden van de buurt, is ze toch heel bepalend geweest. Het huidige stratenplan en de problemen die het met zich meebrengt (veel te veel mensen op een kleine oppervlakte bijvoorbeeld), de rijke volkscultuur, de beluiken, maar ook bepaalde parken, zoals het Groene Vallei park, het zijn allemaal erfenissen van het rijke textielverleden van de Brugse Poort.

LA SOCIÉTÉ LA LYS

Op zes juli 1838 werd *La Société La Lys* gesticht door enkele prominenten in de textielwereld zoals Felix de Hemptinne, De Gandt-Vanderschueren, Pierre Rosseel en Jacob Caeneghem. Het bedrijf nam de gebouwen in van de voormalige 18de-eeuwse katoendrukkerij Durot - Clemmen. Dit

bedrijf was gevestigd aan het Hembysebolwerk, op het eilandje (tussen twee Leie-armen) aan de Nieuwe Wandeling. Doel van *La Société La Lys* was het mechanisch spinnen van vlas en hennep. Vanaf het begin van de fabriek was alles modern, men begon met het uitbouwen van de stoomvlasspinnerij voor 10.000 spinnen (een tot dan toe ongeziene grootte in Gent). De spinnen werden geproduceerd door de burens uit de Phoenix, een bedrijf voor metaalbewerking op de hoek van de Phoenixstraat (opgericht in 1821 door Huyttens-Kerremans). De stoommachines werden geïmporteerd uit Engeland en de stoomketels kwamen uit Genève.

Ondanks de crisis in de vlasnijverheid en de sociale en politieke onrust bleef het bedrijf gestaag groeien. Nog voor 1845 moest het bedrijf, om te kunnen voldoen aan de stijgende vraag, het aantal spinnen verdubbelen. In 1848 maakte *La Lys* voor de eerste keer verlies maar deze neergang was slechts van korte duur. Twee jaar later maakte het bedrijf terug winst en werd het aantal spinnen opnieuw verdubbeld.

De volgende 38 jaar bleef *La Lys* gestaag groeien en uitbreiden. Wanneer de fabriek in 1883 zijn hoogtepunt bereikte, nam het fabrieksterrein het hele gebied in van de huidige Groene Vallei. Enkel achteraan, waar nu grote appartementsblokken

staan, was nog een park met een directeurswoning. Tot voor de Eerste Wereldoorlog bleef het bedrijf vernieuwen en de productie opvoeren. In 1892 was *La Lys* het eerste bedrijf in Gent dat volledig elektrisch werd verlicht. Begin 20ste eeuw telde de fabriek 63.500 spinnen

voor de vlasspinnerij en 6.400 spinnen voor de jutespinnerij, er werkten bijna 3000 arbeiders, waarvan ongeveer 2000 vrouwen.

Het bedrijf kwam de opeenvolgende crisissen na de Eerste Wereldoorlog niet te boven, ondanks herhaaldelijke inkrimpingen en fusies met andere bedrijven. In 1960 sluit dit monument van de

Gentse textielnijverheid definitief de deuren. In 1964-1965 werden al de gebouwen gesloopt, enkel het transformatorhuis (elektrisch onderstation)

aan de Nieuwe Wandeling is nog een herinnering aan de ooit zo majestueuze *Société La Lys*.

U VINDT EEN VOLLEDIGE NEERSLAG
VAN DE TENTOONSTELLING EN DE
GETUIGENISSEN TERUG OP

WWW.FIXATIEF.BE/LALYS

Een project gerealiseerd door:

Met de steun van:

MIAT

'T IS WIJS OM WEER THUIS TE KOMEN (8)

We hadden even geen verweer die ene keer. Het was gewoon zo en het moest zo zijn. Mijn konijn en ik samen naast elkaar in de veel te grote rode zetel. 'k Had een CD gekocht voor haar verjaardag. De vijfde symfonie van Malher. Romantische muziek in de hoogste graad. En zoiets speelt ge nogal luid, in crescendo omdat het Italiaans klinkt. Zegt mijn konijn bij het hoogtepunt: "Foxx ik wil morgen met u naar Venetië!" En toen ging de bel. De postbode stond aan de voordeur.

De brief die ik in handen kreeg was niet gewoon. Toch niet van elke dag. Een grote enveloppe met drie postzegels met de beeltenis van onze koning. Albert dus. Het schrijven kwam uit Moscou. Niet van die stad in Rusland, maar van de wijk aan de andere kant van Gent. Ons Moscou dus. Mijn goede vriend Jean- Pierre had in een vlag van eigenheid het moment niet kunnen onderdrukken om ons alhier op de Brugse Poort het volgende te schrijven.

Ik laat u bij deze zijn brief lezen in volle schoonheid, met zijn eigen woorden en volkse taal.

De brief van Jean-Pierre dus:

Miljaarde Djuu,

Koome were wa tegen. Hure 'k ik ier op de radio zegge dat la esterella duud es.

Dachte 'k ik zu bij mijn eigen, zoe mijne moet Foxx, die ginter op de Brugse Puurte weunt, tuupe mee zijn konijn, da wel huurt en?!

Ge moet nomelijk goe wete da'n ze volgens mij op de Brugse Puurte nog geen radios hen, en uuk gene faktuur die de gazette kuun brengen. Da komt omdat dienen faktuur nog nuunt verder dan café den dlyftak geroakt es.

Alē ja verdomme, wa moe'k doar nu mee doen?!

Krege just in iene kier het lumineus gedacht om bus 3 te pakken, om te gaan vertelle oan mijne moet da la esterella duud es. Ik 3 kaiserpilskes gepakt uit mijnen frigo, ge moet weten, tes vree verre naar de de Brugse Puurte, zekers wel drei kwartier. Huppe ikke weg.

Zitte kik doar juist op bus 3 en komt er doar een koeketiene recht tegenover mij zitten, ene om u tegen te zeggen. Ge moet noamelijk weten dak ik, Jean-Pierre, nogal gevoelig ben veur koeketienen.

Krege kik doar zu gelijk wa kriebelingen van in mijn broek.

En in iene kier vroeg ze mij "meneere, es da verre naar de Brugse Puurte?" Zegge kik: "vree verre madamke, zekers wel drei kwartier." Allez soit, moe der zekers nie bijvertellen dak ne schuune reize oa noarde Brugse Puurte? Veur dak het wist was dienen bus al in de Bevrijdingslaan.

stappe kik doar af samen mee die delle aos z' in ene keer zei: "meneere, ik vinde kik u eigenlijk wel nen schuunen vent, gaan we nog enen gaan drinke?" Da moen ze natuurlijk tegen Jean-Pierre geen twee kere zegge, ge moet nomelijk weten da Jean-Pierre altijd dust hē en die kaiserpilskes waaren uuk al op! Allez wulder binnen bij Inge op de hoek.

Achter zes blonde leffes begint ze doar wa te neuten over slechte venten en van die dingen, en begost ze doar wa over mijn bille te wrijven! zegge kik: "madamke wilde gij uw puten ne keer van mijn lijf ewe, 'k moet mijnen moet en zijn konijn gaan vertellen da la esterella duud es en bovendien benk getreind mee een wijf van d' heuvelpuurte." Allez achter nen loatste blik geworpen ten op Inge eur toch wel schuune konte, ik den hof af, richting Notelaarstraat. 'k Moe wel zeggen dat er ier op de Brugse Puurte toch wel roer volk weunt, 'k peis dat doaram es da mijnen moet Foxx en zijn konijn hier weunen, 'k zal hem da ne kier moete vragen.

Allez, kome kik doar oan mijnen maat zijn voordeure, 'k verschote kik mij doar een breuke!

'd er hign doar een briefke oan zijn deure "Omdat we op reis zijn naar India zijn we momenteel niet thuis". Verdomme, hoe moeste kik em tons vertelle da la esterella duud es?

ik beetje nijdig were weg. Vier carapilskes gekocht bij nen pakistanees en were bus 3 op veur nen trip van drei kwartier. Den terugreis duurde vree lang want der zat geen koeketiene op den bus.

Oask thuis kwame ek mijne gsm gepakt en aan mijnen moet en zijn konijn een smske gestuurd om te zeggen da la esterella duud es, want 'k peize niet dat ze in india radio's hen.....

Allee Foxx, 't es om te zegge da'k u gere zie en u konijn natuurlijk uuk, moar da wist al lange.

Uwen faktuur zal u meine brief wel geven zekerst, want ei es een beetje te gruuvt vuur em in u boate te steke.

moat tot in den droi,

Jean-Pierre

Koen V. (met dank aan Jean-Pierre)

De bedenkers zou ik ze kunnen noemen. Een tv-programma ooit... maar ook een echt 'live' programma dat zich afspeelde in je eigen buurt. De bedenkers zijn creatievelingen die op hun palmares kunnen neerpennen dat zij er in slaagden een pak mensen voor iets op de been te brengen. Hun doel was te slagen in het activeren van een buurt tot meerdere eer en glorie van die buurt, van die stad.

De Brugse Poort ontwaakt uit een diepe slaap? Zo zou je het kunnen noemen, want de buurt was echt ingedommeld, als je kijkt naar wat er momenteel gaande is. Wat er op rollen wordt gezet, wat wordt getrokken door trek- en werkpaarden allerlei en hoeveel goed volk dat er komt kijken. Je moet het meemaken. Je moet ergens die kriebel opdoen en dan krijg je die met geen krabben meer weg. Het wordt een ziekte die voor onbepaalde of korte tijd ongeneeslijk is tot het project een levend beeld is geworden dat af is. Het is het meest

Waar zijn we mee bezig?

onbeschrijflijke ogenblik wanneer je plots het woord ja tovert uit je mond. Het ja-woord, niet voor een blijvende relatie, wel voor een tijdelijke relatie waar het project centraal staat. De zin om iets te presteren, de zin om iets moois te creëren, de zin om tijd weg te cijferen, alles in het teken van dat ene project. Een project dat voordat het ja-woord echt gegeven is, je reeds bezighield met allerlei ideeën, gedachten, voorstellingen, wat dan

ook kunstig vertoon. Het ja-woord dat vorm kreeg...

Over de 'Brugse Poorten' zullen heel wat bladzijden vuil worden gemaakt door allerlei woorden, inkt inbegrepen. Brugse Poorten: een project waar alle beschikbare materiaaltoestanden tot creatief denken aanspoorden. Waren het honderd, zijn het er meer dan tweehonderd, wie zal het zeggen. Wie kan het ook exact weten wie wat heeft gedaan. Maar er werden honderden uren tijd besteed aan het vormen, het kneden, aan het luisterrijk schouwspel dat een buurt levendig houden wil.

'Daar zou ik mij niet mee bezig kunnen houden,' hoor ik iemand zeggen. Dat is zeer zeker niet voor mij, die 'patience' heb ik niet. Neen, niet allen zijn geschikt, maar toch vonden velen zich geschikt tot die unieke creatie in het jaar 2011.

En daar zit je dan met een collega, een goeie kennis, een vriendin, ook zo een gemotiveerde als jezelf voor een bijna geslaagde oefening en wij kunnen alleen maar hopen dat het publiek ook ons doek mooi vind. Een doek van de vele tientallen. Het blijkt een concours om er het beste van te maken maar er zijn geen prijzen aan verbonden. De ultieme prijs is de voldoening, is de vriendschap die door zoiets ontstaat en groeien mag. Er is zoveel lof te horen, terwijl wij onze vingers prikken met naalden omdat onze oren tuiten.

Het wordt goed, maar het vergt uren, vele uren. Wij zien er naar uit dat het allemaal op tijd klaar is, wij plannen dat, wij calculeren het 'doek' in ons beider schema aan vrijetijdsuren. Wij zijn een beetje overal, wij wringen de laatste vrijetijdsmomenten eruit want die hebben wij nodig. Wij krijgen kleur op ons gezicht, de temperatuur stijgt naarmate het doek in zijn complexiteit klaar komt. Glunderend kijken wij naar mekaar en zeggen: het is tijd om die proef te nemen...

Fier zijn wij op ons werkstuk en wij laten het even uitwaaien aan de gevel van ons theater. Het is nog spijtig dat het niet volop genieten is, want het echte effect van ons kunstwerk krijgt zijn glans straks in het Groene Vallei-park, waar wij tussen onze broeders en zusters doekenkunstenaars zullen prijken.

Laat Christo daar maar eens een punt aan zuigen.

tekst: Erik

DE TIEN VERSCHILLEN: hete patatten

De discussie over de GGO patat is na de actie op het onderzoeksveld in Weteren volop losgebroken. We vonden het een mooie kans om de discussie ook in de Kommeere onder de aandacht te brengen. Steven, lid van het FLM, zette voor ons 10 verschillen op een rijtje. De discussie gaat natuurlijk veel breder: het gaat over de wereldwijde voedselproblematiek, over duurzame landbouw, voedseloverschotten en -tekorten, ... Laat deze 10 verschillen dan ook de aanzet zijn tot een bredere discussie.

De patat

Een gewone patat is gezond, als je haar kookt tenminste.

Een gewone patat is het resultaat van soms eeuwenlang veredelingswerk door kleine boeren. We kennen ze in duizenden variëteiten, steeds aangepast aan lokale omstandigheden. Ze kan model staan voor een gezonde, leefbare toekomst, waarin we bewust omspringen met wat we op ons bord krijgen.

Een gewone patat wordt geteeld door een boer, met groene handen. De boer blijft onafhankelijk, ieder kind kan ze telen met behulp van de natuurelementen. Ze kent haar plaats in ons milieu en bij een geslaagde oogst gaat de winst naar de boeren.

Niet alle gewone patatten zijn goed. Ook zonder synthetische patatten hebben de kleine boeren het helemaal niet makkelijk. Want de agro-industrie wil ALLE landbouw in haar greep krijgen. Er zit nog een heel groot en boeiend verhaal achter de synthetische patatten en aanverwant ggo-voedsel.

Maar wat we nodig hebben zijn EERLIJKE prijzen voor onze kleine patatten- en andere boeren en echt geen synthetische brol, met alle risico's van dien.

Als we de honger uit de wereld willen helpen, moeten we misschien ons voedsel eens wat eerlijker verdelen, wat minder voedsel weggooien, met zijn allen een beetje minder vlees eten, en in de toekomst onze autotank niet volgietsen met agro-brandstoffen, die broodnodige landbouwgrond afpakken van tientallen miljoenen kleine boeren wereldwijd.

't Is simpel hoor, voor iedereen te begrijpen. De wereld kan voldoen aan ieders behoeften, maar niet aan ieders hebzucht, zoals Mahatma Gandhi het ooit zei.

Viva Patata!

tekst: Steven

foto: Chris

De synthetische ggo-patat

Een synthetische patat is misschien gezond, misschien ook niet. De wetenschap hierover staat nog in haar kinderschoenen, we hebben echt nog geen manieren om de veiligheid ervan voldoende te onderzoeken.

Een synthetische patat is heel recent ontwikkeld in het laboratorium, door wetenschappers. Het kost vijftig miljoen euro om ze te fabriceren. Een boer die ze wilt telen moet ervoor bijbetalen, want ze is steeds ge-pa-ten-teerd en meestal gelinkt aan een bepaald soort gif van dezelfde firma die het pootgoed produceert. De opbrengst ervan gaat vooral naar megamegabedrijven. Ze kan een nachtmerrie zijn, zeker als ze zich ongecontroleerd kruist met onze normale patatten.

Een synthetische patat maakt van een boer op den duur een loonslaaf, hij kan zijn eigen pootgoed niet selecteren en produceren, maar moet ze afkopen van bedrijven.

Een synthetische patat is een verdere stap naar schaalvergroting en ongezonde massaproductie. Ze wil een superpatat zijn, die teveel energie uit de grond zuigt en superziekten kan veroorzaken. Deze superpatat wil de wereld veroveren in één vorm, van het hoge noorden tot het diepe zuiden. Met lekker veel kunstmest-olie en pesticiden.

ah ge meent het, ge moet naar de groene planeet.
 ah wel, dat is op de Bruugs Puurte,
 En ik moet dat uitleggen waar dat is.
 wel ge kent de Bevrijdingslaan, het is daar waar ze bevrijd zijn,
 En als ge een beetje verder loopt, komt ge aan de kerke van de Sint Jan Baptisten.
 Hebt u nog wat tijd, mijn verloren ziel, want k zou u geire nog een vraagske willen stellen.

Ge kent de baptisten toch? Dat zijn gedoopten, die zouden nog in die kerke durven wunen.
 Daar 's avonds tegen den tien den duift die belle nog wel eens klokken.
 Men zegt dan dat het tijd wordt om onze blommetjes buiten te zetten,
 eerlijk ik weet niet of dat waar is maar ik geeft u toch de kans om daar is goed over na te denken
 maar zeg nu eerlijk die belle klokt toch vreed luid, hé meneere , het is waar è

Maar kom ik zal u verder uwe weg wijzen, dan ben ik er ook vanaf als ik eerlijk mag zijn
 want moe feitelijk ook nog ergens naar toe, dus ik zal u niet verder ophouden.
 Dus luistert goe wat ik nu zeg.

Ge slaat aan de kerke af. En dan zal het de eerste stroate naar rechts zijn
 ge hebt daar tegenover die Turkse bakker.
 Het is daar allemaal goe gerief en eerlijk ook bio.
 Die mensen moeten toch ook leven in de groene planeet.
 En het schijnt dat de planeet steeds groener en groener wordt.
 Ik hoop voor het zelfde meneer, doe maar de groetjes in de groene planeet,
 want ik moet er straks ook naar toe.
 Misschien zie ik je daar nog wel en verder een groene dag nog .

Mogen de planten de boompjes en de geveltuintjes ons nog een eeuwigheid blijven boeien.
 Ook vrede met u en met allen die graag gaan shoppen in een biosfeer. Lang leve het groen.
 Dus allemaal de kopjes erbij en een lieve zoen.

freddy

GEZOCHT VOOR ONS KOMMEERE 14: VAKANTIEVERHALEN

Beste Brugse Puurter, de zomer is aangeboren, de vakantie is ingezet. Misschien gaat u binnenkort op reis, misschien blijft u de hele zomer op vakantie in de Brugse Poort, ... Ons Kommeere 14 willen we graag vullen met straffe, ontroerende, alledaagse, ... vakantie verhalen van u!

We zijn tevreden met weinig: een paar foto's, een geschreven verslag of u kunt u verhaal delen met een van onze reporters die dit dan op onze eigenste magistrale manier voor u op papier tovert.

Wenst u een woordje meer uitleg of hebt u een verhaal dat u met ons wenst te delen:
 Bij' De Vieze Gasten, Haspelstraat 31, tel: 09 237 04 07 of
 ELINE@DEVIEZEGASTEN.ORG
 Onze eeuwige dank zal van u zijn.

Handelaars en zelfstandigen

van de Brugse Poort, wenst u ook te adverteren en ons tijdschrift te steunen?
 Neem dan contact met ons op. De plaats is beperkt.

Tarieven:
 20 € voor 1/8ste pagina
 60 € voor 1/2 pagina
 90 € voor een volle pagina.

Geïnteresseerd? Geef een sein.
 ☎ 09 237 04 07 - dv@deviezegasten.org
 Bij' De Vieze Gasten

b.v.b.a
blazozen optiek

openingsuren: 9 -12u en 14 -18.30u
 zaterdag: 9 -12u

BTW BE 0 420 4 39273 - RPR:GENT

Foto's: linksboven met klok mee: 1. Terugtocht, 2. Nieuwjaarsreceptie 2011, 3. Zomerfeest, 4. Terugtocht, 5. Bloemenverkoop

Dag Brugse Puarters,

We wonen hier nog niet zo lang maar voelen ons hier al goed thuis!

Gisteren kwam er iemand langs van BuurtGeWoel (dat is een groep buren uit de Notelaarstraat, Abrikoosstraat en Hazelaarstraat). We kregen een verrassingspakket om ons te verwelkomen in de buurt. Ze zochten nog enkele helpende handen voor het zomerfeest in augustus. Ze plannen een tekenwedstrijd, optredentjes, kinderanimatie en een taartenwedstrijd. We hebben zin om mee te helpen!

Vorige week organiseerde datzelfde comité trouwens ook een bloemenmarkt. Voor geen geld konden we onze bloembakken laten vullen. Door het mooie weer bloeien de plantjes al volop.

Ze werken ook samen met andere organisaties zoals bij 'De Vieze Gasten. Zo maakten ze samen met de kinderen in de buurt een vlag voor de Brugse Poorten in de Groene Vallei en namen deel aan Terug Tocht. Samen met de mensen van de buurtwerking wensen ze de buren met een glaasje en een hapje het beste voor het nieuwe jaar tijdens de nieuwjaarsreceptie. Met de posterreeks 'Praat uit de straat' werden met foto's en interviews buren aan elkaar voorgesteld. Ongelooflijk hoe divers de buurt is! En 'Fees(t)boek' is een soort poëzie-album waarin buren recepten, foto's en weetjes met elkaar uitwisselen...

Hebben jullie ook zin om mensen samen te brengen? Ga ervoor! BuurtGeWoel wil jullie graag op weg helpen.

*Groetjes,
jullie nieuwe buren.*

www.buurtgewoel.be

Zoek de zeven verschillen

DE VUILBAK VAN ONS KOMMEERKE

Mocht u er intussen al niet meer aan denken: we zijn vandaag 372 dagen ver sinds de laatste verkiezingen (300 en zoveel meer terwijl u dit leest). Zou het eens geen idee zijn om de vuilzakken bij een volgende aanbesteding groen te kleuren? Hallo, stad Gent? Grasgroen, flessengroen, mosgroen, olijfgroen, legergroen, verkeerslichtengroen, gifgroen? Of gewoon groen groen? Zou al tof zijn. En we zouden er stickers moeten bij krijgen om ze te versieren. Bloemen en zonnetjes en wolken en konijntjes. Voor als ’t goed gaat. Voor een iets meer euforische gemoedstoestand kunnen we de bijgeleverde eurostickers kiezen. Bliksems moeten er ook bij. En bommen. Die ronde zwarte bollen met een kort lontje aan, die je ziet in sommige stripverhalen ... die ook, voor als ’t niet goed gaat.

Gouden Raed van de Zusjes Tijsebaert ...
We kregen volgende in onze mailbox, in ’t schuin getypt:

“Wij zijn teveel bezig geweest met allerlei weetjes over de Brugse Poort, over vroeger en nu, dat we niet eens tijd hebben om nog nieuwe weetjes uit onze mouw te schudden. Ik ga dan maar eens te rade bij een andere zus, ik heb er zo maar 4 om uit te kiezen.
Gister dus kreeg ik een oplossing aangeboden om een vuil strijkijzer terug te doen blinken ...
Neem uw strijkijzer, het mag géén tefalplaat hebben, een goed ijzeren strijkijzer, leg een vel krantenpapier op de strijkplank, strooi wat grof zout en strijk daar over. Blink verzekerd.
En dan moest ik ondervinden dat de weetjes gewoon een eigenschap zijn van meer zusjes Tijsebaert ... Kauwgom in de kleren, steek ze een nacht in de diepvries en pulken maar! Ruikt de ijskast, kuis ze af en toe met sodawater en zet er dan een glaasje melk in of als je een citroen gebruikt hebt, leg de geperste helft in een hoekje van de ijskast. Kaarskes gebrandt en vet gemorst op kleren of tapijt? Strijk erover met een vel bruin papier, het vet smelt en wordt opgeslorpt.
En krijgt de microgolf een geurtje, laat eens een glaasje citroensap meedraaien.
Voilà, nu kunnen we tevreden aan de vakantie beginnen.”

Het zwarte schaap voor deze zomer ...
De onschuldige studente die ik vandaag voor mijn eigenste ogen tegen de vlakke zag gaan nadat ze onbeschoft werd aangereden door de zwarte Audi met nummerplaat AKZ821. Shame on you mevrouw de bestuurder om dat onschuldig hoopje huilende ellende terwijl ze nog zat na te trillen op het dampende asfalt bij te schouder te pakken en met het vingertje in de lucht te poneren dat het notabene haar eigen schuld was.
Fucking shame on you! Dit valt op geen enkel andere manier uit te drukken dan met de 4 voorgaande woorden, excuses aan de teerhartige onder ons.

Eervolle vermelding ...
Voor de bestuurder van de zwarte Audi met nummerplaat AKZ821 die bovenvermelde studente, letterlijk en figuurlijk, onderuit heeft gehaald. Nog eens: SHAME ON YOU. Wat een arrogantie. Neen je had haar niet zien fietsen omdat je niet eens de moeite hebt genomen om te Kijken.

Kijken met hoofdletter. Fietsers mogen wél door een eenrichtingsverkeerstraat als er zo’n wit bordje met zwart fietsertje onder het bord hangt. Jij hoort dat te weten en te KIJKEN als je zo’n straat wil kruisen!
Fantastisch goed bezig.

Prangende Vragen ...
Geen prangende vragen. Geen. Punt. Ze zijn op, gedaan. Tenzij ge misschien voor de gelegenheid de ‘Moeder waarom leven we?’ wilt verrijken met een paar extra woorden? ‘Moeder waarom leven wij ... tussen een bende egoïsten?’ Bijvoorbeeld.

De mens en zijn taal ...
Ik kan momenteel geen woorden bedenken die ook maar iets zouden kunnen bijdragen tot het intelligentiequotiënt van de gemiddelde mens.
Een kunstmatige coma om te bekomen van al de onzin die her en der wordt rondgestrooid, dat leek me wel iets vandaag. Alsof je dagelijks een vuilbak over je hoofd krijgt uitgegoten en je verplicht wordt om wat tijd door te brengen tussen de gecreëerde puinhopen.
Het stinkt hier.

Zijt ge naïef ...
... als ge op uw ecofestival zonnepanelen voorziet maar niet weet hoe de generator er op aan te sluiten?
... als ge op datzelfde ecofestival wel eco-toiletten installeert maar eigenlijk niet weet wat nadien te doen met de stront?
... als ge gelooft dat er altijd wel ergens iets goed zit in iemand?
... als ge iemand overhoop rijdt en daarna doet alsof ge er niets mee te maken hebt?
... als ge bommetjesstickers op vuilzakken wilt plakken omdat ge kwaad zijt?
... als ge in een conflict ‘babbelen met elkaar’ belangrijker vindt dan gemakshalve de flikken te bellen?
... als ge blijft dromen?

Wist je dat je ...
... een vuile spiegel proper krijgt door er iemand anders in te laten kijken?
Juist ja.

tekst: Els

FAVORIET PLEKJE

‘GEZOCHT:
Buurtbewoners, hun burens en ideeën voor het Pierkespark!
Op zaterdag komen we samen in koffie- en theehuis Trafiek met alle geïnteresseerde buurtbewoners om te zien welke ideeën kunnen bloeien en groeien in ons park...’

Als nieuwe bewoner in de buurt ben ik wel nieuwsgierig.

Zaterdag 20u:m’n gsm herinnert me aan de bijeenkomst. Bijna vergeten!
Iets na acht stap ik Trafiek binnen. Benieuwd wat de avond brengt.

“’t Is voor die ‘parkvergadering’”
“Ze zitten boven, trappen op en de deur recht voor je”
Met een theetje in de hand plaats ik me rond de XXL tafel. Een gigantisch grondplan van het Pierkespark doet vanavond dienst als tafelkleed. Allen krijgen we een blad met allerlei stickertjes. Het begint allemaal braafjes. Door mekaar kleven we ‘verkeerslichtjes’ op het plan waar we zelf positieve punten (groen licht), negatieve dingen (rood licht) of nog kansen (oranje licht) zien. Lukraak worden alle punten overlopen en pikken we op elkaars ideeën in. Het gaat over extra groen, een fietsreparatieplaats, een graffitimuur, een gezamenlijke composthoop, het houden van kippen tot een varken. Zomerse bbq’s en de ‘Tour de France’ op een buitenscherm. Van lichtgevende sterrenhemels tot gevel-moestuintjes. Hoe later op de avond, hoe creatiever de ideeën... En dat zonder een druppel alcohol.
Tijd voor een pintje!
“Op wat er te komen staat in het Pierkespark. Santé”

tekst: Dries

BINK VAN DE MAAND

Liesbeth is 29 en woont 7 jaar in de Brugse Poort. Ze is 3 jaar bezig met bijenmelken, heeft 14 kasten en 600.000 bijen.

foto: Paul